

O ultimă scrisoare

M Horlaci

O Ultimă Scrisoare!

Pe-un pat întinsă-n așternut
în colțul din odaie,
cu părul alb și chipul supt
bătrâna mamă lăcrimând
scrisa cu mâna tremurând,
o ultimă scrisoare.

copila mea ce-n depărtări
rămăsa-i todeauna,
eu plec pe calea, dintre zări
unde se-ascunde luna.
Mă cheamă cetele de sfinți
și Tatăl meu mă cheamă,
mă rog cu lacrimi fierbinți-
să-ți deie Domnul biruinți-
în viață să n-ai teamă.

Iubeste-ți soțul minunat
în casă să ai pace,
în rugăciune necurmat-
să stai cu toții ne'ncetat-
cum, Domnului îi place.
Cuvântul sfânt să-l împliniți
o candelă pe cale,
să fiți uniți, să vă iubiți-
în toate oameni pocăiți-
căci doar pe stâncă neclintiți-
e binecuvântare !.

O îmbrățișare și-un sărut
îți dau la despărțire,
eu te iubesc copilă, mult-
Și sper să ne-ntâlnim curând-
Acolo-n nemurire.

De Mitică Horlaci.